

Но, о превышній побѣдителю на смъртъта, вѣчный женише на нашиты дѣши, пребожественный Исусе, взамъ тебе обрѣцамъ гзыка си, взамъ тебе водърствѣва дѣхътъ ми, на тебе предавамъ дѣшиты на вожделенныты ми тыа слышатели. Тамъ, гдѣто съмъ хвърлялъ се-мето на Евангелската твоа истина, проводи роскъ на твоата Боже-ственна благодать, за да изникне спасителенъ плодъ. Прими, о бо-жественный слоке, словесата ми като слокесна жъртва, коато ти прина-самъ въ слава на сватото твое име за спасеніе на грѣшната ми дѣ-ша, и на дѣшиты на тыа мои слышатели. Иви са ѹмственно, за да нж възвеселишь съ свѣтлостъта на славното ти възкресеніе; и ако нѣкакси намѣришь сърдцата наши затворены, премини обаче въ тѣхъ, както си преминялъ презъ затвореныты врата при ѹченициты си, и възхъни въ тѣхъ благодать-тъ на сватого твоего Дѣха, и на боже-ственна твоя миръ: речи още единъ пѣтъ взамъ насъ „Прѣимѣте Дѣхъ свѣтъ; Миръ вѣмъ.“

Тыа словеса съ были изрѣчены въ прочюта градъ Навпай въ свѣтѣй-шата Митрополіа въ 1714.

